

Zoals een vogel die een nest bouwt

Interieurarchitecte Candice COLAS kiest voor recuperatie, zelfs als ze een kasteel inricht

Een tussenwand in een kantoor, volledig gebouwd uit afgedankte ramen, raamkozijn inclusief. Het is de meest recente realisatie van Candice Colas, en meteen ook de reden waarom de jonge interieurarchitecte even niemand kan ontvangen in haar eigen huis. „Overall ligt werkmateriaal”, lacht ze. „Jammer misschien, want mijn huis is mijn laboratorium, waar ik test wat wel en niet werkt. Werkelijk alles is er gemaakt uit recuperatiemateriaal, maar op het eerste gezicht merk je dat niet.”

Colas, geboren in Vilvoorde, opgegroeid in Frankrijk en als adolescent in Brussel gestrand, was als kind al een echte knutselaar. „Van wat ik op straat vond, maakte ik juwelen of een kasteel”, vertelt ze. „Ik wist al lang dat ik een artistiek beroep wilde uitvoeren. Ik koos uiteindelijk voor interieurarchitectuur, maar het is niet mijn bedoeling om almaar nieuwe dingen te ontwerpen die mensen doen consumeren. Als ontwerper heb je een impact op de samenleving en daarom kies ik volop voor ethische en ecologische ontwerpen uit afvalmateriaal. Als student was ik daarmee een buitenbeentje. Ik wilde graag een collectief oprichten dat ontwerpt met afval, maar mijn medestudenten kreeg ik niet op de kar.”

„Mijn eigen huis is mijn laboratorium, waar ik test wat wel en niet werkt”

Candice Colas gaat dan ook ver. Dit jaar mocht ze bijvoorbeeld een ruimte inrichten voor een festival over reisverhalen. „Alles wat er stond, was hergebruikt en ik stond er ook op dat alles achteraf een nieuwe bestemming kreeg”, zegt ze. „De stoelen keerden terug naar de kringloopwinkel, de tafels die ik uit paletten maakte schonk ik aan mensen die een tafel nodig hadden.”

Aanvankelijk werkte Colas met materiaal dat zich vanzelf aandeed. „Zoals een vogel die een nest bouwt, verzamelde en herwerkte ik”, zegt ze. „Ik maakte bijvoorbeeld een lamp uit lege wc-rollen. Vaak geven mensen

er een compliment over en beseffen ze pas een kwartier later wat ze eigenlijk zien. Vinden en ontwerpen lijken misschien tegengestelde concepten, maar je kunt je oneindig laten inspireren door vormen, kleuren en materialen die er al zijn. Een tapijt maken met textielstaaltjes lijkt bijvoorbeeld op schilderen met een enorm kleurenpalet.”

Nu is Colas veel vaker gericht op zoek naar bepaalde voorwerpen en materialen. Dat kost tijd, maar onder meer dankzij de samenwerking met diverse sociale organisaties, vindt ze meestal al wat ze zoekt. „En dat is een meteen ook een illustratie van het feit dat recuperatie je overal brengt, bij kunst én sociaal werk, bij antiek én modern design”, zegt ze. „Mijn professionele parcours stuitert alle kanten uit.”

„Soms wil een opdrachtgever dat je ziet dat een meubel uit recuperatiemateriaal is gemaakt, soms moet het er net nieuw uitzien”, vervolgt ze. „De ene keer voorzie ik een kasteel van een nieuw interieur door de oude meubels aan te pakken, de andere keer werk ik samen met daklozen of vluchtelingen, mensen die zelf soms als afval worden beschouwd en voor wie recupereren de enige manier is om zich iets nieuws aan te schaffen. Of ik laat een opdracht uitvoeren door mensen met een mentale beperking in een sociale werkplaats. Voor hen is het onderscheid tussen voorwerp en afval minder strikt dan bij de meeste mensen.”

Eerder dit jaar brachten haar activiteiten Colas zelfs naar Kosovo. „Met vijftig mensen uit diverse landen stampten we in tien dagen tijd een cultureel centrum uit de grond”, vertelt ze. „Toen we begonnen, was er geen dak, waren de ramen stuk en reikte het onkruid hoger dan mijn hoofd. Toen we klaar waren, konden er concerten en lezingen plaatsvinden. Als je de expertise van velen combineert, is het mogelijk om iets te verwezenlijken met een minimaal budget. Ik droom ervan om een tijd rond te reizen en aan dergelijke projecten bij te dragen.” (JVH)

Info op www.colorsofreusing.com

Freddy Quackelbeen met jachtstok en Karlo, een van zijn drie labradors. © Jozefien Van Huffel

Honden en houtsnijwerk

Freddy QUACKELBEEN (64) maakt zelf jacht- en wandelstokken

- ▶ Wie in Engeland of Schotland jachthonden traint, heeft een stok
- ▶ Freddy Quackelbeen leerde houtsnijden om zijn stokken te voorzien van een hondenkopje
- ▶ Nu maakt hij ook beelden en voorwerpen

Jozefien VAN HUFFEL

Of die stok niet te hoog is? Freddy Quackelbeen plant de pin schuin in het gras, kruist de armen voor de borst en leunt voorover op zijn jachtstok. „Vlamingen kennen dit niet”, lacht hij. „Een Schot die hiernaartoe reist om jachthonden te keuren, vraagt echter allereerst om *a stick*. Als je een jager vergezelt, moet je immers niet enkel vaak wachten, je kunt met de stok ook de diepte van een beek peilen of een prikkelraad naar beneden duwen om erover te stappen. In televisieseries die zich in Schotland of Yorkshire afspelen, staat achter de deur trouwens stevast een bak met stokken, maar ik ben wellicht de enige die daar op let.”

Quackelbeen is allereerst een hondennens. „Een familietrekje”, weet hij. „Zes weken geleden overleed mijn moeder. Nu vinden we allerhande oude foto's. Zie je mijn moeder of grootvader, dan zie je altijd wel ergens een hond. Mijn grootvader diende in de Eerste Wereldoorlog achter de IJzer bij een compagnie die zich bezighield met dieren, ook paarden, en kwam gepassioneerd door honden terug thuis.”

Veeleer toevallig haalde Quackelbeen ruim dertig jaar geleden een golden retriever in huis. „En toen een tweede. De fokkers bleken met hun honden te jagen en ik trok mee. Het landschap maakte mijn hoofd leeg, terwijl de hond helemaal opleefde, alsof hij zijn roeping had gevonden”, vertelt hij. „Na een tijd vroeg ik me echter af waarom dat ras de

buit onbeschadigd apporteert en hoe je dat kunt verbeteren.”

Quackelbeen werd hondentrainer. Toen hij voor zichzelf een jachtstok maakte, met een stuk hertengeweï als handvat, bleken anderen ook geïnteresseerd. „In Schotland kon je dierenkoppen in kunststof bestellen. Retrievers zaten daar echter niet tussen. Ik nam me voor die zelf te leren maken, zodra ik met pensioen ging. Over twee maand studeer ik af als houtsculpteur.”

Hij maakt nog steeds wandel- en jachtstokken, zij het enkel voor kennissen. De takken vindt hij in de natuur. „Ze drogen minstens een jaar. Dikker dan drie centimeter doorsnede zijn ze beter niet, want dan krijg ik ze niet

droog en lukt het ook niet ze met stoom recht te plooiën.”

Ondertussen sneed Freddy Quackelbeen ook tal van beelden en voorwerpen uit natuurhout. „Soms gebruik ik een draaibank, maar eigenlijk gaat dat me te snel. Het is niet goed voor de zenuwen”, lacht hij. „Meestal ben ik met drie of vier projecten tegelijk bezig. Ben ik het ene moe, dan leg ik het aan de kant.” Of hij verdiept zich in het verleden van de jachthond. „Je kunt grote delen van de geschiedenis vertellen als je vertrekt bij de hond”, zegt hij. „Zo stamt de labrador af van een ras dat Britse timmerlui meenamen naar Newfoundland en dat daar leerde om kabeljauw te apporteren uit de zee.”

Advertentie

Nergens zo goed als thuis

VRAAG OFFERTE VRIJBLIJVENDE

Ontvang uw gratis informatiepakket

Makkelijk en veilig de trap op Met een traplift van thyssenkrupp Encasa

Kiezen voor thyssenkrupp Encasa, is kiezen voor:

- Duitse degelijkheid en 60 jaar ervaring van de marktleider
- Een traplift op maat van uw trap, geleverd rechtstreeks van de fabriek
- Unieke draaitechniek, met installatie aan muur- of leuningzijde
- Adviseurs en installateurs uit uw buurt, met een Service 24/24 en 7/7

Wil u de voordelen van de lift zelf uitproberen? We organiseren graag een 'testrit' bij een klant dicht bij u. Kortom, kiezen voor thyssenkrupp Encasa is kiezen voor het huis van vertrouwen, altijd in uw buurt!

engineering.tomorrow.together.

Bel gratis 0800 94 365 www.tk-traplift.be

thyssenkrupp

Candice Colas: „In Kosovo bouwden we in tien dagen tijd een krot om tot cultureel centrum.” © Renaat Nijs